

Pautes de correcció de Filosofia.

- El corrector té el deure d'estar informat sobre la normativa vigent i les instruccions donades per la coordinació de les PAU relatives a les matèries de l'àrea de Filosofia de les PAU. Ha de tenir, per consegüent, una idea clara del nivell de coneixements i de destreses esperables en un estudiant de batxillerat.
- No correspon al corrector cap modificació personal, sovint més o menys inconscient, dels criteris de correcció ni cap establiment del grau de severitat correcte en funció de la dificultat de la prova. Les proves de Filosofia i d'Història de la filosofia tenen la dificultat que la coordinació de les PAU considera adequada per assolir els seus objectius (que són complexos) i tota interpretació personal (perfectament legítima, d'altra banda) introdueix un factor d'iniquitat i de desordre en el moment en què s'aplica per alterar els criteris comuns que s'exposen a continuació. És ben clar que qualsevol proposta de discussió que pugui servir per millorar aquests criteris comuns serà ben rebuda per la coordinació de Filosofia.
- El corrector ha de respectar les normes establertes per a la puntuació total i parcial de la prova. Cal que la correcció es faci explícita en l'assignació de punts a les parts o preguntes i que aquesta assignació es justifiqui pels procediments habituals en la correcció de textos semblants (anotacions i signes convencionals en vermell). Queda exclosa, tant en la qualificació global com en les parcials, tota temptativa de precisió que vagi més enllà del mig punt. Ni la puntuació màxima ni la mínima són ideals inassolibles (de perfecció o d'imperfecció) i no hi ha cap raó per evitar-les.
- El corrector ha d'esperar que l'estudiant respongui els temes o preguntes tal com estableix literalment l'examen. No es pot ni s'ha de demanar més que una resposta que s'ajusti a la pregunta, correcta i, si és possible, concisa. No es pot qualificar res que vagi més enllà d'això (evacuació de temes preparats, dades irrellevants sobre aspectes aparentment relacionats amb l'examen, etc.). D'altra banda, s'avaluen l'encert i la completesa del que es diu, no del que es podria haver dit.
- El corrector és, primer de tot, un bon lector de l'examen. Només un bon lector pot resoldre amb criteri les paradoxes que engendra la interpretació de qualsevol normativa de correcció com aquesta. En aquest punt, l'alumne que s'examina pot ajudar el corrector escrivint bé, no fent faltes, etc.. Només en aquest sentit (que ja és molt important) intervenen qüestions de competència gramatical (que s'han de jutjar directament amb altres exàmens d'altres matèries) en els criteris de correcció de les matèries d'aquesta àrea. Les qualificacions parcials i final ja vénen carregades amb aquest element de la qualitat formal de l'escriptura de l'alumne. No s'ha d'afegir cap possible descompte de punts *extra* per aquest motiu al final de l'examen.

L'examen consta de dues opcions diferenciades, cadascuna amb un text i quatre preguntes sobre el text. Les preguntes de cada opció mantenen una estructura molt semblant, però els textos i les possibilitats de respostes obren tot l'espai propi de la matèria de l'examen. Les pautes que figuren a continuació pretenen unificar al màxim possible la correcció d'exàmens que es presten a solucions molt diferents. Per això es formulen en termes aplicables a qualsevol opció i a qualsevol resposta a les preguntes. Òbviament, se suposa que el corrector és un professor de la matèria.

Cada pregunta s'ha d'avaluar separatament a partir de la puntuació màxima establerta en l'enunciat de la prova. Ara bé, com que la normativa vigent apunta a la redacció d'un sol text, no es penalitzarà l'examen en què la divisió del text en preguntes no sigui evident, sempre, és clar, que al llarg del text s'observi una atenció als requisits temàtics marcats per aquestes preguntes.

Primera pregunta

- a) Encert en la identificació de la idea. (1 punt)
- b) Claredat i precisió en l'explicació. (1 punt)

Segona pregunta

Aquesta pregunta demana una definició o una explicació que cal fer a partir de la comprensió del text. S'ha de prendre com una pregunta exigent, que no admet gaire marrades. Cal repartir els punts de la manera següent :

- a) L'explicació o la definició és clara. (1 punt)
- b) L'explicació o la definició s'ajusta al sentit del text. (1 punt)
- c) S'aclareix bé aquesta relació entre el text i el significat del concepte o de l'expressió que cal explicar. (1 punt)

Tercera pregunta

És clar que la comparació no ha de ser forçada ni anecdòtica. Però també és clar que no és gens fàcil trobar exemples per a un exercici d'aquest tipus, sobretot amb els recursos que es poden suposar en estudiants de batxillerat. La pregunta preveu, doncs, aquest tipus de dificultat i s'ha de premiar qui la supera bé. Cal repartir els punts de la manera següent:

- a) La comparació que es proposa té sentit. (1 punt)
- b) S'explica amb claredat el concepte amb què es compara el del text. (1 punt)
- c) La comparació es fa explícita (diferències, analogies, problemes, exemples, etc.), és a dir, la resposta no es limita a una simple juxtaposició. (1 punt)

Quarta pregunta

- a) Consistència de les raons que s'al·leguen (el sentit de l'opinió no compta per a res). (1 punt)
- b) Capacitat d'elegir directament o indirectament la tesi que s'aprova o es desaprova i interès d'aquesta tesi. (1 punt)